

Arrest

nr. 315 104 van 21 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 2 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 31 januari 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 31 mei 2024 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Afghaanse nationaliteit en bent geboren op (...) maart 2001 in het dorp Sultankhel in de regio Badraw, in het district Tagab, in de provincie Kapisa. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U ging in Afghanistan niet naar school maar ging wel gedurende zes jaar naar de madrassa in uw eigen dorp. U heeft in Afghanistan niet gewerkt. Jullie hadden inkomsten van jullie eigen boomgaarden van granaatappels.

Uw vader heet R. S. en uw moeder heet F. S.. Zij wonen beiden nog in Sultankhel. Bij uw aankomst in België samen met uw broer A. (...) heeft u met hen één keer contact kunnen opnemen met hen maar nadien waren jullie niet meer in staat met hen contact op te nemen omdat de telefoonnummer van uw vader niet langer werkte. U heeft drie broers, genaamd A., S. (...) en S. M. (...). Zij bevinden zich alle drie in België. U heeft ook vier zussen, genaamd M., B., R. en N.. Zij bevinden zich alle vier nog in Afghanistan. Ook met hen bent u niet langer in contact sinds uw aankomst in België.

De zoon van uw paternale tante, genaamd D., is aangesloten bij de taliban in uw dorp en woont ook in Sultankhel.

In uw regio was er een basis van de Fransen en werden er vaak aanvallen gepleegd op de huizen van de taliban. Uw broers S. M. en S. werden ervan beschuldigd spionnen van de Fransen en de overheid te zijn omdat zij nog niet bij de taliban waren aangesloten. Als gevolg van die beschuldiging vertrokken ze uit Afghanistan en kwamen ze aan in België in 2011 en dienden ze een verzoek om internationale bescherming in. Hun relaas werd door het CGVS niet aannemelijk bevonden en dus werd hun de vluchtelingenstatus niet toegekend, maar wel subsidiaire beschermingsstatus omwille van de veiligheidssituatie toen in jullie regio (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 4 en 5).

Na hun vertrek keerden de taliban nog een paar keer terug naar jullie huis om uw broers S. M. en S. te zoeken en zeiden de taliban dat ze uw broers wouden meenemen en ophangen. Bij de machtsovername kreeg u en uw broer A. (...) ook problemen met de taliban omdat uw twee andere broers niet langer in het land waren en de taliban nog vergelding wouden.

U vertrok samen met uw broer A. S. uit Afghanistan in Sarataan 1402 of juni-juli 2023 (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 3) en kwam samen met hem aan in België, waar jullie op 2 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Na jullie vertrek kwamen de taliban nog één keer langs bij uw thuis. Ze scholden uw vader uit, sloegen hem en bedreigden hem ermee het huis in brand te steken. Nadien hadden jullie geen contact meer met uw ouders en zijn jullie niet op de hoogte van hun huidige situatie.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw eigen taskara (1).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In eerste instantie blijkt uit uw verklaringen dat u bij terugkeer gezocht zou worden omwille van het feit dat de taliban uw twee broers S. en S. M. nog zoeken en zijn er verder geen andere redenen (CGVS, pagina 10). U verklaarde namelijk niet te kunnen terugkeren omdat de taliban jullie meteen zouden vermoorden en bevestigde dat u zou vermoord worden omdat ze uw twee andere broers S. en S. M. nog zoeken (CGVS, pagina 10). In die zin moet worden opgemerkt dat het relaas van uw twee broers S. (...) en S. M. S. (...) als ongeloofwaardig en onaannemelijk werd bevonden (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 4 en 5) en moet verwezen worden naar de motivatie dienaangaande in de beslissing van uw broers S. en S. M. (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 4 en 5). Het feit dat hun verklaringen niet geloofwaardig, noch aannemelijk werden bevonden, ondergraaft sterk de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vluchtmotieven die hieruit zouden voortkomen (zie boven).

In die zin moet ook worden opgemerkt dat door u verklaard wordt dat zij beschuldigd werden door de taliban als spionnen omdat zij de wapens nog niet hadden opgenomen (CGVS, pagina 10, 12) maar dat die verklaringen afwijken van die van S. M. en S. zelf over de oorsprong van hun problemen. Zij hadden namelijk verklaard dat de taliban bij jullie thuis kwamen aankloppen om S. en S. M. op te dragen zich bij

de taliban te vervoegen en met hen samen te werken (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 4 en 5). S. verklaarde dat zij werden gevraagd zich bij de taliban aan te sluiten omdat zij toen de enigen uit het dorp waren die niet waren aangesloten bij de taliban (NPO ..., pagina 9-10; zie administratief dossier, nr. 6). Ook S. M. had het over het verzoek van de taliban om samen te werken en zelfs deel te nemen aan de jihad (NPO ..., pagina 7-8; zie administratief dossier, nr. 7). Van rekrutering werd echter door u en A. geen melding gemaakt, maar werd er enkel gesproken over de een beschuldiging van spionage (CGVS, pagina 1-16; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Dat er inconsistente verklaringen worden afgelegd door u en uw broer A. over de oorsprong van de problemen van uw broers S. M. en S., doet sterke twijfels ontstaan wat betreft de geloofwaardigheid van jullie verklaringen omtrent de door jullie voorgehouden problemen die zouden zijn gebaseerd op de problemen van S. M. en S..

Daarenboven kunnen ook de verklaringen van u en uw broer A. in het kader van de beweerde problemen van uw familie, zoals deze door jullie worden voorgesteld, allerm minst overtuigen. U haalde zelf aan dat zij zelf nooit problemen hebben gekend in Afghanistan maar dat zij er louter van beschuldigd werden slaven of spionnen te zijn van de overheid omdat zij de wapens nog niet hadden opgenomen (CGVS, pagina 11). Gevraagd hoe de taliban die beschuldigingen dan zouden geuit hebben aan uw broers, zei u enkel dat iemand van het dorp uw broers aan de taliban getoond heeft. Ook wanneer aan uw broer A. werd gevraagd wat de concrete aanleiding was voor het vertrek van S. M. en S., verklaarde hij louter dat de taliban achter hen kwamen en hen wouden vermoorden (NPO ..., pagina 9-10; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Opnieuw gevraagd wie uw broers S. M. en S. beschuldigd heeft van spionage, herhaalde u louter dat het iemand van het dorp was. U kon verder geen informatie geven over wie dat was (CGVS, pagina 11). Ook uw broer A. kon deze lacune in jullie verklaringen niet uitklaren (NPO..., pagina 10; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). U ging verder met verklaren dat uw broers geen bedreigingen ontvangen hebben want dat de taliban iemand meteen neerschieten of meenemen als ze verdacht werden (CGVS, pagina 11). Wanneer u dan gevraagd werd hoe S. M. en S. er dan achter kwamen dat zij werden beschuldigd, kwam u niet verder dan te verklaren dat het lang geleden was maar dat uw broers het wel via iemand in het dorp te weten zijn gekomen (CGVS, pagina 11). Ook wanneer u gevraagd werd of de taliban dan ooit naar jullie huis kwamen of op welke manier die beschuldigingen geuit werden, zei u louter dat jullie toen nog heel klein waren en dat ze naar uw huis kwamen en met uw vader spraken. Gevraagd hoe vaak zij dan zoal naar het huis kwamen om uw broers S. M. en S. te zoeken, zei u het niet te weten maar verklaarde u dat ze een paar keer gekomen waren (CGVS, pagina 11). Die verklaringen zijn bijgevolg erg vaag en oppervlakkig. Gevraagd of uw broers de enigen in het dorp waren die de wapens nog niet hadden opgenomen, zei u enkel informatie te hebben over uw broers maar het niet te weten over andere dorpingen. Wanneer echter gevraagd werd of ook andere mensen uit het dorp van spionage werden beschuldigd, zei u dat veel mensen gearresteerd, meegenomen en ook neergeschoten waren (CGVS, pagina 11). Verder had u verklaard dat de taliban naar jullie dorp kwamen en zeiden dat de dorpingen die niet bewapend zijn, slaven en spionnen van de overheid zijn (CGVS, pagina 10). Daarbij schetst u een algemene context waarbij niet enkel uw broers persoonlijk geïsoleerd werden. Ook uw broer A. verklaarde dat veel mensen die niet naar de taliban luisterden, onschuldig vermoord werden (NPO ..., pagina 11; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Gevraagd wie dat dan waren, kon hij daarover geen informatie geven en haalde hij louter aan dat jullie dat hoorden zeggen door uw vader maar dat het mensen van andere dorpen waren (NPO..., pagina 11; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Dat jullie geen concrete of precieze informatie hebben over wat er gebeurde met andere dorpingen en de context in het dorp, ondergraft sterk de geloofwaardigheid van jullie verklaringen in deze context. Voorts gevraagd hoe lang uw broers S. M. en S. nog in Afghanistan zijn gebleven, zei u het opnieuw niet te weten omdat u toen nog klein was (CGVS, pagina 12). Ook uw broer A. had daarover geen informatie en verklaarde toen nog klein te zijn (NPO..., pagina 10; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). U verklaarde verder dat de taliban tegen uw vader hadden gezegd dat ze uw broers S. M. en S. zouden meenemen en ophangen (CGVS, pagina 12). Uw verklaringen zijn erg opmerkelijk, daar u enerzijds verklaart dat de taliban meteen mensen neerschieten of meenemen als ze iemand verdenken (CGVS, pagina 11), maar anderzijds wel verklaart dat de taliban meerdere keren langskwamen bij jullie thuis (CGVS, pagina 11). Ook uw broer A. verklaarde dat de taliban mensen meteen vermoorden als ze iemand niet graag hebben en dat mensen die geen wapen hadden, werden vermoord (NPO ..., pagina 8; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Om welke reden de taliban jullie dan toch herhaaldelijk spaarden, blijft daarom een vraagteken. U haalde enkel nog aan dat uw neef van uw paternale tante uw vader beschermd heeft. U verklaarde dat hij zei tegen de taliban jullie wat tijd te geven en verklaarde dat de taliban daarop weggingen (CGVS, pagina 15). Gevraagd of uw neef omwille daarvan dan geen problemen gehad heeft, zei u dat hij jullie niet openlijk hielp (CGVS, pagina 15). Dergelijke verklaring is echter behoorlijk inconsistent, gelet op uw eerdere verklaring dat uw neef tegen de taliban zei jullie wat tijd te geven. Daarop gewezen, zei u niet te weten of hij daarvoor problemen kreeg of niet (CGVS, pagina 15). Bijgevolg getuigen jullie verklaringen van weinig consistentie en doorleefd karakter, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder ondergraft.

Daarbij is het niet geloofwaardig dat u en uw broer A. plots danig werden gevisieerd door de taliban maar voorheen jaren met rust werden gelaten (CGVS, pagina 12) en slaagt u er ook niet in concreet aan te tonen wanneer de problemen voor u en uw broer A. precies zouden zijn begonnen. Wanneer u gevraagd werd wanneer de problemen voor u en A. begonnen, verklaarde u louter dat het de laatste jaren was, toen jullie groot waren geworden en dat ze naar jullie kwamen toen hun overheid was gekomen (CGVS, pagina 12). Gevraagd hoeveel tijd er zat tussen het vertrek van S. M. en S. en uw problemen, zei u dat de taliban in het begin achter uw broers kwamen maar dat ze de laatste tijd, net voor jullie vertrek, achter jullie kwamen. Toen u opnieuw gevraagd werd hoe lang u die problemen precies gehad heeft, zei u dan weer dat het de laatste dagen was voor uw vertrek dat ze achter jullie kwamen en de laatste dagen voor jullie vertrek jullie problemen vermeerderden (CGVS, pagina 12). Uw broer A. verklaarde echter dat de taliban jullie sinds de komst van hun overheid lastigvielen (NPO ..., pagina 11; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Hij verklaarde dat de taliban met de komst van hun overheid op zoek waren naar mensen die ze vroeger zochten en ze daarom naar jullie huis kwamen en probeerden jullie mee te nemen (NPO..., pagina 11; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). In die zin moet worden opgemerkt dat de taliban de macht overnamen in augustus 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 2) maar jullie pas uit Afghanistan zijn vertrokken in Sarataan 1402 (CGVS, pagina 6) of juni-juli 2023 (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 3). Tussen het moment waarop de taliban de overheid werden in augustus 2021 en jullie periode van vertrek in juli 2023 zit er bijgevolg een verschil van ruim twee jaar. Gelet op het feit dat uw broer A. verklaart dat zij u lastig vielen sinds de komst van hun overheid en dus augustus 2021 (NPO..., pagina 11; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1) maar u het heeft over de laatste dagen voor uw vertrek dat de problemen begonnen en dus juli 2023 (CGVS, pagina 12), zijn jullie verklaringen over het moment waarop jullie problemen begonnen, bijzonder tegenstrijdig. Voorts verklaarde A. dat in de periode voor de machtsovername de taliban niets konden zeggen tegen jullie. Gevraagd wat daarmee bedoeld werd, verklaarde hij dat ze jullie daarvoor niet konden lastig vallen en dat jullie met hen niet echt problemen hadden omdat de vorige overheid nog aanwezig was (NPO..., pagina 11-12; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Die verklaringen zijn erg bedenkelijk daar zowel u als A. verklaard hadden dat de taliban ook reeds voor de machtsovername in augustus 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 2) aan de macht waren in jullie regio en ook toen al mensen vermoordden (CGVS, pagina 11; NPO..., pagina 6-8; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Opnieuw zijn dergelijke verklaringen inconsistent en zelfs tegenstrijdig. Gevraagd hoe het komt dat de taliban zo lang gewacht hebben om u en A. te viseren, kwam u niet verder dan te verklaren dat de taliban waarschijnlijk te weten zijn gekomen dat uw broers S. M. en S. niet meer in Afghanistan waren en de taliban daarom naar jullie kwamen (CGVS, pagina 13). Gewezen op het feit dat de taliban reeds de macht overnamen in augustus 2021 en u pas vertrok in juli 2023 en dus gevraagd om welke reden de problemen daarom voor u niet eerder begonnen, zei u louter dat zij de overheid in hun handen gekregen hebben en zei u zelfs dat zij overal in Afghanistan mensen konden vinden (CGVS, pagina 13). Dan gewezen op het feit dat uw neef D. in het dorp aanwezig was, de lange tijdspanne van 13 jaar sinds het vertrek van S. en S. M. en gevraagd hoe de taliban er dus niet eerder achter kwamen dat uw broers zich niet langer in Afghanistan bevonden, herhaalde u louter eerder afgelegde verklaringen dat de taliban vroeger ook naar jullie huizen kwamen en naar uw broers vroegen maar dat jullie toen nog klein waren en het u zich niet goed kan herinneren (CGVS, pagina 13). Gevraagd tot wanneer ze dan nog S. M. en S. zijn komen zoeken, zei u zich die tijd niet te herinneren en bleef u bij uw vage verklaringen dat ze een paar keer waren gekomen en dat jullie problemen vermeerderden net voor jullie vertrek (CGVS, pagina 13). Ook A. is bijzonder vaag over tot wanneer de taliban nog precies uw broers S. M. en S. zijn komen zoeken (NPO..., pagina 12; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Later verklaarde u dan plots dat de taliban het de laatste jaren zijn te weten gekomen dat uw broers niet meer in het land waren en dat daarom jullie problemen vermeerderden (CGVS, pagina 13). Opnieuw legt u hier inconsistente verklaringen af, daar u eerder verklaarde dat jullie problemen pas waren vermeerdert net voor jullie vertrek (CGVS, pagina 12) dat reeds plaatsvond in Sarataan 1402 (CGVS, pagina 6) of juni-juli 2023 (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 3). U slaagt er niet in concreet aan te tonen om welke reden de taliban u vandaag plots nog zouden viseren na al die jaren, om welke reden de taliban uw familie al die jaren toch met rust lieten, noch kan u precies aangeven wanneer de problemen voor u en A. begonnen. Ook wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd om te verduidelijken wanneer uw problemen precies begonnen zijn, gelet op het inconsistente karakter van uw verklaringen hieromtrent, herhaalde u opnieuw eerder afgelegde verklaringen dat jullie problemen waren vermeerdert in de tijd dat jullie vertrokken (CGVS, pagina 15). Opnieuw werd u de vraag gesteld hoe lang jullie die problemen dan precies gekend hebben, maar opnieuw moest u het antwoord schuldig blijven en verwees u naar één keer waarop de taliban naar uw vader kwam en uw paternale neef uw vader beschermde (CGVS, pagina 15). Daarmee antwoordt u opnieuw niet op de vraag die u gesteld werd. Ook A. slaagt er niet in aan te tonen om welke reden de taliban pas 13 jaar na het vertrek van jullie oudere broers jullie plots zouden viseren (NPO..., pagina 12; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Ook hij werd erop gewezen dat de machtsovername reeds plaatsvond in augustus

2021 (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 2) en jullie pas twee jaar nadien vertrokken uit Afghanistan (NPO..., pagina 12; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Daarop verklaarde hij louter dat jullie vader zei de taliban te laten doen en herhaalde hij eerder afgelegde verklaringen dat uw paternale neef jullie zei het land te verlaten want dat de taliban jullie anders gingen vermoorden. (NPO..., pagina 13; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Opnieuw klaren jullie hiermee vastgestelde aannemelijkheden en inconsistente verklaringen niet uit, wel integendeel. Dat jullie er beiden niet in slagen concreet aan te tonen wanneer jullie persoonlijke problemen gestart zijn, noch kunnen aantonen hoe het voor jullie mogelijk was om nog ruim twee jaar in Afghanistan te blijven wonen na de machtsovername, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Verder maakt u ook uw problemen en die van A. en uw vader niet concreet. U werd gevraagd of uw vader ooit andere specifieke problemen had met de taliban buiten het feit dat hij door hen werd uitgescholden, waarop u zei van niet (CGVS, pagina 14). Ook uw broer A. verklaarde dat uw vader nooit zelf specifieke problemen kende met de taliban omdat ook uw vader niet veel naar buiten ging en een oude man was (NPO..., pagina 14; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Het feit dat hij een oude man is, biedt geen verschoning, daar A. zelf verklaarde dat jullie vader één keer door de taliban zou zijn geslagen en dus klaarblijkelijk niet zou zijn gespaard door de taliban (NPO..., pagina 14; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Daarnaast kan het ook niet overtuigen dat uw vader niet vaak buiten kwam, gelet op het feit dat hij handel deed in granaatappels (CGVS, pagina 4). Wanneer uw broer A. gevraagd werd of uw vader dan nooit werd aangesproken door de taliban op het moment dat hij handel deed, zei hij van niet omdat de tuinen rond jullie huis waren (NPO..., pagina 14; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Opnieuw biedt die verklaring geen uitklaring voor de vastgestelde onaannemelijkheid, daar u eerder verklaarde dat de taliban meerdere keren naar jullie huis kwamen (CGVS, pagina 14) en jullie huis bijgevolg geen veilige plaats kon zijn. Daarnaast verklaarde u dat de taliban telkens naar jullie huis kwamen om met uw vader over u en A. te spreken (CGVS, pagina 14). U verklaarde echter dat ze daarbij nooit binnen kwamen en dat zowel u als A. eigenlijk nooit met de taliban gesproken hebben (CGVS, pagina 14). Wanneer u gevraagd werd hoe vaak ze naar uw huis kwamen om te zoeken naar u en A., zei u enkel dat ze een paar keer kwamen. Gevraagd wat dat betekent, herhaalde u enkel dat ze een paar keer gekomen waren maar dat u niet meer exact weet hoeveel keer (CGVS, pagina 14). Opnieuw is het niet geloofwaardig dat de taliban herhaaldelijk naar jullie huis komen op zoek naar u, maar er nooit daadwerkelijk iets gebeurde, gelet op uw eerdere verklaring dat de taliban mensen meteen meenemen of vermoorden als ze verdacht werden en gelet op uw verklaring dat veel mensen uit uw dorp werden gearresteerd, meegenomen en neergeschoten (CGVS, pagina 11). Wanneer uw broer A. de vraag werd gesteld om welke reden dat bij hem, S. M. of S. nooit gebeurde, zei hij enkel dat zijn broers waren ontsnapt. Gewezen op het feit dat ook hij eerder verklaarde dat de taliban meerdere keren bij jullie thuis zijn langsgekomen en gevraagd om welke reden zij dan bijvoorbeeld nooit het huis binnenkwamen, herhaalde ook hij louter eerder afgelegde verklaringen dat jullie vader tegen de taliban zei dat jullie vermist waren en dat de zoon van uw paternale tante tegen de taliban zou gezegd hebben dat jullie nog klein waren (NPO..., pagina 10; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Ook A. antwoordt hiermee niet op de vraag die werd gesteld en herhaalt louter eerder afgelegde verklaringen, hetgeen de vastgestelde onaannemelijkheid niet kan uitklaren. Jullie slagen er bijgevolg niet in aan te tonen om welke reden jullie situatie anders zou zijn geweest dan de context en het handelen van de taliban in het dorp zoals die door jullie geschetst wordt.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u over bijzonder weinig concrete informatie beschikt wat betreft de aanwezigheid van de taliban in uw dorp en u daarover bedenkelijke verklaringen aflegt. U verklaarde dat steeds de taliban aan de macht waren en de overheid eigenlijk nooit de mogelijkheid had om naar het dorp te komen, behalve als de Fransen een inval deden (CGVS, pagina 7). Wanneer echter gevraagd werd naar de activiteiten van de taliban in uw dorp en gevraagd werd hoe u zag dat zij daar de macht hadden, kwam u niet verder dan louter te verklaren dat zij bewapend rondliepen in uw dorp en ze veel wapens hadden (CGVS, pagina 8). Gevraagd wat de taliban deden buiten rondlopen in het dorp, verklaarde u dat u niet zo veel naar buiten mocht van uw vader. Gewezen op het feit dat uw vader in het dorp de oogst van granaatappels aan de handelaars ging verkopen en gevraagd of jullie op die manier niet in aanraking kwamen met de taliban, zei u van niet en verklaarde u dat het uw vader was die bezig was met de handelaars (CGVS, pagina 8). Wanneer u echter eerder gevraagd werd naar uw activiteiten in Afghanistan verklaarde u dat u enkel bij uw vader in de tuinen van de granaatappels was (CGVS, pagina 4). Voorts verklaarde u dat de handelaars naar jullie dorp kwamen en jullie aan hen de granaatappels verkochten (CGVS, pagina 4). Wanneer u gevraagd werd of de taliban dan nooit in die handel betrokken is geraakt, zei u elkaar nooit te zijn tegengekomen gezien de taliban jullie zouden oppakken als jullie elkaar zouden tegenkomen maar vervolgde u met te verklaren dat de taliban uw vader wel gezien hebben (CGVS, pagina 8). Ook wanneer gevraagd werd of u dus in al die jaren nooit taliban tegenkwam, verklaarde u louter dat jullie in het begin klein waren en nog geen problemen hadden met hen maar dat de taliban de laatste tijd naar uw vader kwamen en aan hem zeiden dat zijn zonen zouden worden

meegenomen (CGVS, pagina 8). Opnieuw is het bedenkelijk dat jullie nooit met de taliban werden geconfronteerd terwijl u wel verklaarde in de boomgaarden bij uw vader te zijn en zichzelf wel taliban tegenkwam (CGVS, pagina 4 en 8). U vermeldde wel nog de namen van de districtsgouverneur M. M., M. H. (CGVS, pagina 7) en de veiligheidscommandant M. R. (CGVS, pagina 9). Gevraagd naar de activiteiten van die laatste, kwam u niet verder dan te verklaren dat hij de veiligheidscommandant was en dat u geen andere informatie had omdat u hem nooit gezien heeft (CGVS, pagina 9). Gevraagd hoe het kwam dat u hem nooit zag, verklaarde u dat jullie niet naar buiten mochten omdat jullie problemen hadden (CGVS, pagina 9). Gewezen op het feit dat u heel uw leven in hetzelfde dorp gewoond heeft en de taliban daar altijd aan de macht waren en het bijgevolg vreemd is dat u nooit iemand van de taliban zou zijn tegengekomen, verklaarde u dat u de taliban wel zag maar deze mensen niet omdat hij niet zomaar rondliep in het dorp (CGVS, pagina 9). Die verklaring kan echter het ontbreken van doorleefde informatie omtrent belangrijke talibanfiguren in uw dorp niet verschonen, gelet op de jarenlange macht van de taliban in uw regio (CGVS, pagina 7-8). Toen u werd gevraagd waar die veiligheidscommandant werkte, kon u zelfs niet aangeven of hij in het districtshuis of elders aanwezig was (CGVS, pagina 9). Ook uw broer A. vermeldde M. H. als verantwoordelijke van het dorp (NPO..., pagina 7; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Wanneer hij echter gevraagd werd wat dat werk inhield of wat zijn activiteiten waren, haalde hij enkel aan dat hij verantwoordelijke van jullie plaats was maar verklaarde hij verder niet te weten wat dat werk inhield (NPO..., pagina 7; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Dat is opnieuw opmerkelijk, gelet op het feit dat A. zelfs verklaarde dat het M. M. en M. H. waren door wie uw vader steeds benaderd werd met bedreigingen (NPO..., pagina 11; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Gelet op het feit dat jullie in Afghanistan woonden tot Sarataan of juni-juli 2023 (CGVS, pagina 6)(zie administratief dossier, blauwe map, nr. 3) en u bijgevolg reeds 22 jaar oud en uw broer A. reeds minstens 19 jaar oud was op het ogenblik dat jullie vertrokken (NPO..., pagina 4; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1), kan van jullie verwacht worden over informatie te beschikken over het leven in uw regio en de administratie van jullie dorp en al zeker als jullie verklaren met de taliban problemen te hebben, a fortiori met belangrijke talibanfiguren in de regio. Dat jullie over dergelijke informatie niet beschikken, doet bijgevolg sterk twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van jullie verklaringen wat betreft de problemen met de taliban in een regio waar zij danig aanwezig zouden zijn. Daarnaast verklaarde u nog dat de zoon van uw paternale tante aangesloten was bij de taliban, genaamd D.. Gevraagd naar zijn activiteiten, kwam u niet verder dan louter te verklaren dat hij een wapen in zijn hand had en rondliep met hen (CGVS, pagina 9). U kon verder ook geen informatie geven over de periode wanneer hij is aangesloten bij de taliban (CGVS, pagina 9). Ook uw broer A. kon geen informatie geven over wat D. precies bij de taliban deed en sinds wanneer hij daar was aangesloten (NPO..., pagina 8; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Opmerkelijk genoeg verklaarde u met hem nooit persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, pagina 9). Dat u familie was van een talibanlid maar met hem nooit persoonlijke problemen kende (CGVS, pagina 9), ondergraaft uw verklaring dat uw familie in het vizier van de taliban zou hebben gestaan (CGVS, pagina 10)(zie infra).

U verklaarde ook nog dat de taliban nog langskwamen na het vertrek van u en uw broer A. en dat ze daarbij uw vader uitscholden en sloegen en er ook mee dreigden het huis in brand te steken. U verklaarde dat de taliban nog steeds op zoek waren naar uw twee broers die hier al sinds lange tijd in België waren en dat ze de twee andere zonen, u en uw broer A., zouden meenemen als ze hen niet zouden vinden (CGVS, pagina 6). In die zin moet eerst worden opgemerkt dat hierboven reeds werd aangetoond dat het niet geloofwaardig, noch aannemelijk is dat de taliban ook na al die jaren nog steeds op zoek zijn naar S. M. en S.. Bovendien gevraagd hoe lang na jullie vertrek dit gebeurde, zei u het niet echt te weten (CGVS, pagina 6). Ook toen u gevraagd werd hoeveel dagen, weken of maanden dit was na jullie vertrek, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, pagina 6). U had het daarbij ook slechts over één keer maar haalde aan dat jullie nadien geen contact meer gehad hebben met uw vader (CGVS, pagina 6). Wanneer u aan het einde van het interview opnieuw gevraagd werd te vertellen over wat er toen gebeurd was, kwam u niet verder dan enkel te verklaren dat uw vader jullie zei dat hij blij was dat jullie vertrokken waren omdat de taliban hem geslagen hadden en vuile woorden hadden gezegd (CGVS, pagina 15). Gevraagd of er verder nog iets is gezegd of gebeurd toen, zei u dat uw vader u enkel dat verteld had (CGVS, pagina 15). Ook toen aan uw broer A. naar meer informatie gevraagd werd over dat incident, kwam hij niet verder dan louter te verklaren dat de taliban slechte woorden hebben gezegd, ze uw vader sloegen en bedreigden en ze nadien waren weggegaan. Gevraagd op welke manier ze hem bedreigd hebben, verklaarde hij louter dat de taliban hem gezegd hadden dat ze jullie huis in brand zouden steken omdat zijn zonen niet meer daar zijn en ze jullie ook niet levend zouden laten (NPO..., pagina 14; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Opnieuw dient het te worden opgemerkt dat jullie over bijzonder weinig doorleefde informatie beschikken en jullie verklaringen erg aan de oppervlakte blijven, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder aantast. Jullie slagen er niet in concreet aan te tonen om welke reden de taliban vandaag de dag nog steeds alle moeite zouden doen om ook jullie nog te zoeken en uw vader te bedreigen, al die jaren na het vertrek van S. M. en S. in 2011. Bovendien verklaarde u dat de taliban

mensen meteen meenemen als ze verdacht worden (CGVS, pagina 11). Dergelijk handelen stemt opnieuw niet overeen met hetgeen u verklaart over het incident met uw vader. U slaagt er opnieuw niet in aan te tonen om welke reden de taliban telkens blijven bij waarschuwingen en bedreigingen in het geval van uw familie en uw familie al die jaren zou sparen, in tegenstelling tot de manier van handelen die door u geschetst wordt bij andere dorpelingen. Dergelijk verschil in handelen, zonder dat u er concreet in slaagt aan te tonen waarom, is onaannemelijk en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tot slot moet worden opgemerkt dat het feit dat uw twee broers, S. M. (...) en S. (...), zich hier in België bevinden en hier een verblijfsstatus hebben, geen impact heeft op de beoordeling van uw persoonlijke nood aan internationale bescherming. Het dient te worden opgemerkt dat uw broers in 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend op basis van de toenmalige situatie in het district Tagab van de provincie Kapisa (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 4 en 5). Bovenstaande kan dan ook niets wijzigen aan de huidige beoordeling van het CGVS aangaande uw aangehaalde vervolgingsfeiten ten opzichte van Afghanistan.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara (1) heeft louter betrekking op uw identiteit, nationaliteit en herkomst dewelke hier niet ter discussie staan. Daarnaast blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een eerste verzoekende partij om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een eerste verzoekende partij die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan

Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf)

(europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern

ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een eerste verzoekende partij die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de eerste verzoekende partij bij terugkeer zal

terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de eerste verzoekende partij in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De eerste verzoekende partij moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 (2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments (europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar

op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

[PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf),

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten

aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de eerste verzoekende partij, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De eerste verzoekende partij om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de eerste verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de eerste verzoekende partij om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Afghaanse nationaliteit en bent geboren op (...) januari 2003 in het dorp Sultankhel in de regio Badraw, in het district Tagab, in de provincie Kapisa. U bent Pashtoun en soennitisch moslim. U ging in Afghanistan niet naar school maar ging wel gedurende vijf of zes jaar naar de madrassa in uw eigen dorp. U heeft in Afghanistan niet gewerkt. Jullie hadden inkomsten van jullie eigen boomgaarden van granaatappels.

Uw vader heet R. S. en uw moeder heet F. S.. Zij wonen beiden nog in Sultankhel. Bij uw aankomst in België samen met uw broer L. M. (...) heeft u met hen één keer contact kunnen opnemen met hen maar nadien waren jullie niet meer in staat met hen contact op te nemen omdat de telefoonnummer van uw vader niet langer werkte. U heeft drie broers, genaamd L. M., S. (...) en S. M. (...). Zij bevinden zich alle drie in België. U heeft ook vier zussen, genaamd M., B., R. en N.. Zij bevinden zich alle vier nog in Afghanistan. Ook met hen bent u niet langer in contact sinds uw aankomst in België.

De zoon van uw paternale tante, genaamd D., is aangesloten bij de taliban in uw dorp en woont ook in Sultankhel.

In uw regio was er een basis van de Fransen en werden er vaak aanvallen gepleegd op de huizen van de taliban. Uw broers S. M. en S. werden ervan beschuldigd spionnen van de Fransen en de overheid te zijn omdat zij nog niet bij de taliban waren aangesloten. Als gevolg van die beschuldiging vertrokken ze uit Afghanistan en kwamen ze aan in België in 2011 en dienden ze een verzoek om internationale bescherming in. Hun relaas werd door het CGVS niet aannemelijk bevonden en dus werd hun de vluchtelingenstatus niet toegekend, maar wel subsidiaire beschermingsstatus omwille van de veiligheidssituatie toen in jullie regio (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 4 en 5).

Na hun vertrek keerden de taliban nog een paar keer terug naar jullie huis om uw broers S. M. en S. te zoeken. Bij de machtsovername kreeg u en uw broer L. M. ook problemen met de taliban omdat uw twee andere broers niet langer in het land waren en de taliban nog vergelding wouden.

U vertrok samen met uw broer L. M. uit Afghanistan in Sarataan 1402 of juni-juli 2023 (zie administratief dossier, blauwe map, nr. 3) en kwam samen met hem aan in België, waar jullie op 2 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Na jullie vertrek kwamen de taliban nog één keer langs bij uw thuis. Ze scholden uw vader uit, sloegen hem en bedreigden hem ermee het huis in brand te steken. Nadien hadden jullie geen contact meer met uw ouders en zijn jullie niet op de hoogte van hun huidige situatie.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw eigen taskara (1).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven steunt als deze die werden ingeroepen door uw broer L. M. S. (CGVS, pagina 9; zie administratief dossier, blauwe map, nr. 1). Gezien de motieven van uw broer niet aannemelijk werden bevonden kan er ook in uw hoofde niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw broer L. M.:

(...)

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara (1) heeft louter betrekking op uw identiteit, dewelke niet ter discussie staat. Daarnaast blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een eerste verzoekende partij om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een eerste verzoekende partij die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO

Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus

Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm (europa.eu)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode

voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een eerste verzoekende partij die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat,

wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de eerste verzoekende partij bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte

lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de eerste verzoekende partij in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De eerste verzoekende partij moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin

Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat

City van augustus 2020, beschikbaar op

<https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf)

12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm

(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld

had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde

naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt. Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop

gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de eerste verzoekende partij, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De eerste verzoekende partij om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de eerste verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de eerste verzoekende partij om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partijen voeren gespreid over twee middelen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Tevens voeren verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen.

Verzoekende partijen betogen dat zij ten tijde van de problemen van hun broers bijzonder jong waren en de problemen die zij meemaakten met de taliban niet bewust hebben meegemaakt. Ze stellen dat het begin van de problemen van erg lang geleden dateert en het dan ook bijzonder moeilijk is voor hen om heel gedetailleerde informatie te geven over de problemen die hun broers hebben gehad. Ze benadrukken dat hun broers in het verleden onterecht niet geloofd werden door verwerende partij en zij maar kunnen vertellen wat hen is overkomen en dat zij omwille van hun broers geviseerd werden door de taliban. Verzoekende partijen beklemtonen dat zij uiteraard zich ervan bewust waren dat hun broers in het verleden niet geloofd werden door verwerende partij en zij echter niets anders kunnen doen dan de waarheid vertellen en blijven te volharden dat ook zij problemen kregen met de taliban naarmate zij ouder werden. Verzoekende partijen betogen verder dat zij niet in de hand hebben wanneer de taliban hen in hun vizier kregen. Zij beklemtonen dat zij heel erg jong waren toen hun broers problemen kregen met de taliban en het land ontvluchtten. Ze menen dat de taliban geen kinderen viseren en vermoedelijk wachtten tot zij jong volwassen waren om zich te wreken op hen omdat hun broers weigerden zich aan te sluiten bij de taliban. Verzoekende partijen stellen dat zij uitgebreid hebben verteld wat hen is overkomen en waarom ook zij gedwongen werden het land te verlaten. Vervolgens betogen verzoekende partijen dat verwerende partij bijzonder onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan en hen ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd. Zij stellen dat verwerende partij zich louter gefocust heeft op het feit dat de broers van verzoekende partijen in het verleden niet geloofd werden en hij de effectieve vrees in hoofde van verzoekende partijen nooit echt onderzocht heeft. Ze betogen dat verwerende partij er telkens op hamert dat elke asielaanvraag 'individueel' moet worden onderzocht en beoordeeld. Ze menen echter dat in casu verwerende partij zich louter achter de beslissingen verschuilt die hij in het verleden nam in hoofde van hun broers zonder het gevaar voor hun leven bij terugkeer naar Afghanistan te onderzoeken. Voorts bespreken verzoekende partijen op theoretische wijze de subsidiaire beschermingsstatus. Doorheen hun verzoekschrift verwijzen ze naar en citeren ze fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, academische literatuur en 's Raads rechtspraak.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet

daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekende partijen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.2.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoekende partijen vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hun oudere broers, die de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend, ervan beschuldigd werden spionnen te zijn voor de Fransen en de Afghaanse overheid.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissingen op goede gronden geoordeeld dat:

i) in eerste instantie blijkt uit de verklaringen van eerste verzoekende partij dat zij bij terugkeer gezocht zou worden omwille van het feit dat de taliban haar twee broers S. en S. M. nog zoeken en er verder geen andere redenen zijn. Eerste verzoekende partij verklaarde namelijk niet te kunnen terugkeren omdat de taliban hen meteen zouden vermoorden en bevestigde dat zij zou vermoord worden omdat ze zijn twee andere broers S. en S. M. nog zoeken. In die zin moet worden opgemerkt dat het relaas van haar twee broers S. (...) en S. M. S. (...) als ongeloofwaardig en onaannemelijk werd bevonden en moet verwezen worden naar de motivatie dienaangaande in de beslissing van zijn broers S. en S. M.. Het feit dat hun verklaringen niet geloofwaardig, noch aannemelijk werden bevonden, ondergraaft sterk de geloofwaardigheid van de aangehaalde vluchtmotieven door eerste verzoekende partij die hieruit zouden voortkomen;

ii) in die zin ook moet worden opgemerkt dat door eerste verzoekende partij verklaard wordt dat zij beschuldigd werden door de taliban als spionnen omdat zij de wapens nog niet hadden opgenomen maar dat die verklaringen afwijken van die van S. M. en S. zelf over de oorsprong van hun problemen. Zij hadden namelijk verklaard dat de taliban bij hen thuis kwamen aankloppen om S. en S. M. op te dragen zich bij de taliban te voegen en met hen samen te werken. S. verklaarde dat zij werden gevraagd zich bij de taliban aan te sluiten omdat zij toen de enigen uit het dorp waren die niet waren aangesloten bij de taliban. Ook S. M. had het over het verzoek van de taliban om samen te werken en zelfs deel te nemen aan de jihad. Van rekrutering werd echter door verzoekende partijen geen melding gemaakt, maar werd er enkel gesproken over de beschuldiging van spionage. Dat er inconsistente verklaringen worden afgelegd door verzoekende partijen over de oorsprong van de problemen van hun broers S. M. en S., doet sterke twijfels ontstaan wat betreft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de door hen voorgehouden problemen die zouden zijn gebaseerd op de problemen van S. M. en S.;

iii) daarenboven ook de verklaringen van verzoekende partijen, in het kader van de beweerde problemen van zijn familie, zoals deze door hen worden voorgesteld, allerm minst kunnen overtuigen. Eerste verzoekende partij haalde zelf aan dat zij zelf nooit problemen hebben gekend in Afghanistan maar dat zij er louter van beschuldigd werden slaven of spionnen te zijn van de overheid omdat zij de wapens nog niet hadden opgenomen. Gevraagd hoe de taliban die beschuldigingen dan zouden geuit hebben aan haar broers, zei eerste verzoekende partij enkel dat iemand van het dorp zijn broers aan de taliban getoond heeft. Ook wanneer aan tweede verzoekende partij werd gevraagd wat de concrete aanleiding was voor het vertrek van S. M. en S., verklaarde zij louter dat de taliban achter hen kwamen en hen wouden vermoorden. Opnieuw gevraagd wie haar broers S. M. en S. beschuldigd heeft van spionage, herhaalde eerste verzoekende partij louter dat het iemand van het dorp was. Eerste verzoekende partij kon verder geen informatie geven over wie dat was. Ook tweede verzoekende partij kon deze lacune in hun verklaringen niet uitklaren. Eerste verzoekende partij ging verder met verklaren dat haar broers geen bedreigingen ontvangen hebben want dat de taliban iemand meteen neerschieten of meenemen als ze verdacht werden. Wanneer eerste verzoekende partij dan gevraagd werd hoe S. M. en S. er dan achter kwamen dat zij werden beschuldigd, kwam eerste verzoekende partij niet verder dan te verklaren dat het lang geleden was maar dat haar broers het wel via iemand in het dorp te weten zijn gekomen. Ook wanneer eerste verzoekende partij gevraagd werd of de taliban dan ooit naar hun huis kwamen of op welke manier die beschuldigingen geuit werden, zei eerste verzoekende partij louter dat zij toen nog heel klein waren en dat ze naar haar huis kwamen en met haar vader spraken. Gevraagd hoe vaak zij dan zoal naar het huis kwamen om haar broers S. M. en S. te zoeken, zei eerste verzoekende partij het niet te

weten maar verklaarde zij dat ze een paar keer gekomen waren. Die verklaringen zijn bijgevolg erg vaag en oppervlakkig. Gevraagd of haar broers de enigen in het dorp waren die de wapens nog niet hadden opgenomen, zei eerste verzoekende partij enkel informatie te hebben over haar broers maar het niet te weten over andere dorpelingen. Wanneer echter gevraagd werd of ook andere mensen uit het dorp van spionage werden beschuldigd, zei eerste verzoekende partij dat veel mensen gearresteerd, meegenomen en ook neergeschoten waren. Verder had eerste verzoekende partij verklaard dat de taliban naar hun dorp kwamen en zeiden dat de dorpelingen die niet bewapend zijn, slaven en spionnen van de overheid zijn. Daarbij schetst eerste verzoekende partij een algemene context waarbij niet enkel haar broers persoonlijk gevisieerd werden. Ook tweede verzoekende partij verklaarde dat veel mensen die niet naar de taliban luisterden, onschuldig vermoord werden. Gevraagd wie dat dan waren, kon zij daarover geen informatie geven en haalde zij louter aan dat zij dat hoorden zeggen door haar vader maar dat het mensen van andere dorpen waren. Dat zij geen concrete of precieze informatie hebben over wat er gebeurde met andere dorpelingen en de context in het dorp, ondergraaft sterk de geloofwaardigheid van hun verklaringen in deze context. Voorts gevraagd hoe lang haar broers S. M. en S. nog in Afghanistan zijn gebleven, zei eerste verzoekende partij het opnieuw niet te weten omdat hij toen nog klein was. Ook zijn broer A. had daarover geen informatie en verklaarde toen nog klein te zijn. Eerste verzoekende partij verklaarde verder dat de taliban tegen haar vader hadden gezegd dat ze haar broers S. M. en S. zouden meenemen en ophangen. De verklaringen van eerste verzoekende partij zijn erg opmerkelijk, daar zij enerzijds verklaart dat de taliban meteen mensen neerschieten of meenemen als ze iemand verdenken, maar anderzijds wel verklaart dat de taliban meerdere keren langskwamen bij hun thuis. Ook tweede verzoekende partij verklaarde dat de taliban mensen meteen vermoorden als ze iemand niet graag hebben en dat mensen die geen wapen hadden, werden vermoord. Om welke reden de taliban hen dan toch herhaaldelijk spaarden, blijft daarom een vraagteken. Eerste verzoekende partij haalde enkel nog aan dat haar neef van haar paternale tante haar vader beschermd heeft. Eerste verzoekende partij verklaarde dat zij zei tegen de taliban hen wat tijd te geven en verklaarde dat de taliban daarop weggingen. Gevraagd of haar neef omwille daarvan dan geen problemen gehad heeft, zei eerste verzoekende partij dat zij hen niet openlijk hielp. Dergelijke verklaring is echter behoorlijk inconsistent, gelet op eerdere verklaring van eerste verzoekende partij dat haar neef tegen de taliban zei hen wat tijd te geven. Daarop gewezen, zei eerste verzoekende partij niet te weten of zij daarvoor problemen kreeg of niet. Bijgevolg getuigen de verklaringen van eerste verzoekende partij van weinig consistentie en doorleefd karakter, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder ondergraaft;

iv) het daarbij niet geloofwaardig is dat verzoekende partijen plots danig werden gevisieerd door de taliban maar voorheen jaren met rust werden gelaten en slaagt eerste verzoekende partij er ook niet in concreet aan te tonen wanneer de problemen voor haar broer A., tweede verzoekende partij, precies zouden zijn begonnen. Wanneer eerste verzoekende partij gevraagd werd wanneer de problemen voor haar en haar broer A., tweede verzoekende partij, begonnen, verklaarde zij louter dat het de laatste jaren was, toen zij groot waren geworden en dat ze naar hen kwamen toen hun overheid was gekomen. Gevraagd hoeveel tijd er zat tussen het vertrek van S. M. en S. en de problemen, zei eerste verzoekende partij dat de taliban in het begin achter haar broers kwamen maar dat ze de laatste tijd, net voor hun vertrek, achter hen kwamen. Toen eerste verzoekende partij opnieuw gevraagd werd hoe lang zij die problemen precies gehad heeft, zei eerste verzoekende partij dan weer dat het de laatste dagen was voor haar vertrek dat ze achter hen kwamen en de laatste dagen voor hun vertrek haar problemen vermeerderden. Tweede verzoekende partij verklaarde echter dat de taliban hen sinds de komst van hun overheid lastigvielen. Eerste verzoekende partij verklaarde dat de taliban met de komst van hun overheid op zoek waren naar mensen die ze vroeger zochten en ze daarom naar hun huis kwamen en probeerden hun mee te nemen. In die zin moet worden opgemerkt dat de taliban de macht overnamen in augustus 2021 maar zij pas uit Afghanistan zijn vertrokken in Sarataan 1402 of juni-juli 2023. Tussen het moment waarop de taliban de overheid werden in augustus 2021 en hun periode van vertrek in juli 2023 zit er bijgevolg een verschil van ruim twee jaar. Gelet op het feit dat tweede verzoekende partij verklaart dat zij hen lastig vielen sinds de komst van hun overheid en dus augustus 2021 maar eerste verzoekende partij het heeft over de laatste dagen voor haar vertrek dat de problemen begonnen en dus juli 2023, zijn hun verklaringen over het moment waarop hun problemen begonnen, bijzonder tegenstrijdig. Voorts verklaarde A. dat in de periode voor de machtsovername de taliban niets konden zeggen tegen hen. Gevraagd wat daarmee bedoeld werd, verklaarde eerste verzoekende partij dat ze hen daarvoor niet konden lastig vallen en dat zij met hen niet echt problemen hadden omdat de vorige overheid nog aanwezig was. Die verklaringen zijn erg bedenkelijk daar zowel eerste als tweede verzoekende partij verklaard hadden dat de taliban ook reeds voor de machtsovername in augustus 2021 aan de macht waren in hun regio en ook toen al mensen vermoordden. Opnieuw zijn dergelijke verklaringen inconsistent en zelfs tegenstrijdig. Gevraagd hoe het komt dat de taliban zo lang gewacht hebben om verzoekende partijen te viseren, kwam eerste verzoekende partij niet verder dan te verklaren dat de taliban waarschijnlijk te weten zijn gekomen dat haar broers S. M. en S. niet meer in Afghanistan waren en de taliban daarom naar hen kwamen. Gewezen

op het feit dat de taliban reeds de macht overnamen in augustus 2021 en eerste verzoekende partij pas vertrok in juli 2023 en dus gevraagd om welke reden de problemen daarom voor haar niet eerder begonnen, zei eerste verzoekende partij louter dat zij de overheid in hun handen gekregen hebben en zei zij zelfs dat zij overal in Afghanistan mensen konden vinden. Dan gewezen op het feit dat haar neef D. in het dorp aanwezig was, de lange tijdspanne van 13 jaar sinds het vertrek van S. en S. M. en gevraagd hoe de taliban er dus niet eerder achter kwamen dat haar broers zich niet langer in Afghanistan bevonden, herhaalde eerste verzoekende partij louter eerder afgelegde verklaringen dat de taliban vroeger ook naar hun huizen kwamen en naar haar broers vroegen maar dat zij toen nog klein waren en eerste verzoekende partij zich het niet goed kan herinneren. Gevraagd tot wanneer ze dan nog S. M. en S. zijn komen zoeken, zei eerste verzoekende partij zich die tijd niet te herinneren en bleef zij bij haar vage verklaringen dat ze een paar keer waren gekomen en dat hun problemen vermeerderden net voor hun vertrek. Ook tweede verzoekende partij is bijzonder vaag over tot wanneer de taliban nog precies haar broers S. M. en S. zijn komen zoeken. Later verklaarde eerste verzoekende partij dan plots dat de taliban het de laatste jaren zijn te weten gekomen dat haar broers niet meer in het land waren en dat daarom hun problemen vermeerderden. Opnieuw legt eerste verzoekende partij hier inconsistente verklaringen af, daar zij eerder verklaarde dat hun problemen pas waren vermeerderd net voor hun vertrek dat reeds plaatsvond in Sarataan 1402. Eerste verzoekende partij slaagt er niet in concreet aan te tonen om welke reden de taliban haar vandaag plots nog zouden viseren na al die jaren, om welke reden de taliban haar familie al die jaren toch met rust lieten, noch kan zij precies aangeven wanneer de problemen voor haar en A., tweede verzoekende partij, begonnen. Ook wanneer eerste verzoekende partij later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd om te verduidelijken wanneer haar problemen precies begonnen zijn, gelet op het inconsistente karakter van haar verklaringen hieromtrent, herhaalde eerste verzoekende partij opnieuw eerder afgelegde verklaringen dat hun problemen waren vermeerderd in de tijd dat zij vertrokken. Opnieuw werd eerste verzoekende partij de vraag gesteld hoe lang zij die problemen dan precies gekend hebben, maar opnieuw moest zij het antwoord schuldig blijven en verwees zij naar één keer waarop de taliban naar haar vader kwam en haar paternale neef haar vader beschermde. Daarmee antwoordt eerste verzoekende partij opnieuw niet op de vraag die haar gesteld werd. Ook tweede verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen om welke reden de taliban pas 13 jaar na het vertrek van hun oudere broers hen plots zouden viseren. Ook eerste verzoekende partij werd erop gewezen dat de machtsovername reeds plaatsvond in augustus 2021 en zij pas twee jaar nadien vertrokken uit Afghanistan. Daarop verklaarde eerste verzoekende partij louter dat hun vader de taliban zei te laten doen en herhaalde hij eerder afgelegde verklaringen dat zijn paternale neef hen zei het land te verlaten want dat de taliban hen anders gingen vermoorden. Opnieuw klaren verzoekende partijen hiermee vastgestelde aannemelijkheden en inconsistente verklaringen niet uit, wel integendeel. Dat verzoekende partijen er beiden niet in slagen concreet aan te tonen wanneer hun persoonlijke problemen gestart zijn, noch kunnen aantonen hoe het voor hen mogelijk was om nog ruim twee jaar in Afghanistan te blijven wonen na de machtsovername, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen;

v) eerste verzoekende partij verder ook haar problemen en die van A., tweede verzoekende partij, en haar vader niet concreet maakt. Eerste verzoekende partij werd gevraagd of haar vader ooit andere specifieke problemen had met de taliban buiten het feit dat zij door hen werd uitgescholden, waarop eerste verzoekende partij zei van niet. Ook tweede verzoekende partij verklaarde dat haar vader nooit zelf specifieke problemen kende met de taliban omdat ook haar vader niet veel naar buiten ging en een oude man was. Het feit dat hij een oude man is, biedt geen verschoning, daar tweede verzoekende partij zelf verklaarde dat hun vader één keer door de taliban zou zijn geslagen en dus klaarblijkelijk niet zou zijn gespaard door de taliban. Daarnaast kan het ook niet overtuigen dat de vader niet vaak buiten kwam, gelet op het feit dat hij handel deed in granaatappels. Wanneer tweede verzoekende partij gevraagd werd of haar vader dan nooit werd aangesproken door de taliban op het moment dat hij handel deed, zei zij van niet omdat de tuinen rond hun huis waren. Opnieuw biedt die verklaring geen uitklaring voor de vastgestelde onaannemelijkheid, daar eerste verzoekende partij eerder verklaarde dat de taliban meerdere keren naar hun huis kwamen en hun huis bijgevolg geen veilige plaats kon zijn. Daarnaast verklaarde eerste verzoekende partij dat de taliban telkens naar hun huis kwamen om met hun vader over hem en A. te spreken. Eerste verzoekende partij verklaarde echter dat ze daarbij nooit binnen kwamen en dat zowel eerste verzoekende partij als A. eigenlijk nooit met de taliban gesproken hebben. Wanneer eerste verzoekende partij gevraagd werd hoe vaak ze naar haar huis kwamen om te zoeken naar hem en A. zijnde de tweede verzoekende partij, zei eerste verzoekende partij enkel dat ze een paar keer kwamen. Gevraagd wat dat betekent, herhaalde eerste verzoekende partij enkel dat ze een paar keer gekomen waren maar dat zij niet meer exact weet hoeveel keer. Opnieuw is het niet geloofwaardig dat de taliban herhaaldelijk naar hun huis komen op zoek naar eerste verzoekende partij, maar er nooit daadwerkelijk iets gebeurde, gelet op haar eerdere verklaring dat de taliban mensen meteen meenemen of vermoorden als ze verdacht werden en gelet op haar verklaring dat veel mensen uit haar dorp werden gearresteerd, meegenomen en neergeschoten. Wanneer tweede verzoekende partij de vraag werd gesteld om welke

reden dat bij haar, S. M. of S. nooit gebeurde, zei hij enkel dat haar broers waren ontsnapt. Gewezen op het feit dat ook hij eerder verklaarde dat de taliban meerdere keren bij hun thuis zijn langsgekomen en gevraagd om welke reden zij dan bijvoorbeeld nooit het huis binnenkwamen, herhaalde ook zij louter eerder afgelegde verklaringen dat hun vader tegen de taliban zei dat zij vermist waren en dat de zoon van haar paternale tante tegen de taliban zou gezegd hebben dat zij nog klein waren. Ook tweede verzoekende partij antwoordt hiermee niet op de vraag die werd gesteld en herhaalt louter eerder afgelegde verklaringen, hetgeen de vastgestelde onaannemelijkheid niet kan uitklaren. Verzoekende partijen slagen er bijgevolg niet in aan te tonen om welke reden hun situatie anders zou zijn geweest dan de context en het handelen van de taliban in het dorp zoals die door hen geschetst wordt;

vi) daarnaast moet worden opgemerkt dat eerste verzoekende partij over bijzonder weinig concrete informatie beschikt wat betreft de aanwezigheid van de taliban in haar dorp en zij daarover bedenkelijke verklaringen aflegt. Eerste verzoekende partij verklaarde dat steeds de taliban aan de macht waren en de overheid eigenlijk nooit de mogelijkheid had om naar het dorp te komen, behalve als de Fransen een inval deden. Wanneer echter gevraagd werd naar de activiteiten van de taliban in haar dorp en gevraagd werd hoe zij zag dat zij daar de macht hadden, kwam eerste verzoekende partij niet verder dan louter te verklaren dat zij bewapend rondliepen in haar dorp en ze veel wapens hadden. Gevraagd wat de taliban deden buiten rondlopen in het dorp, verklaarde eerste verzoekende partij dat zij niet zo veel naar buiten mocht van haar vader. Gewezen op het feit dat haar vader in het dorp de oogst van granaatappels aan de handelaars ging verkopen en gevraagd of zij op die manier niet in aanraking kwamen met de taliban, zei eerste verzoekende partij van niet en verklaarde zij dat het haar vader was die bezig was met de handelaars. Wanneer eerste verzoekende partij echter eerder gevraagd werd naar haar activiteiten in Afghanistan verklaarde zij dat zij enkel bij haar vader in de tuinen van de granaatappels was. Voorts verklaarde eerste verzoekende partij dat de handelaars naar hun dorp kwamen en zij aan hen de granaatappels verkochten. Wanneer haar gevraagd werd of de taliban dan nooit in die handel betrokken is geraakt, zei eerste verzoekende partij elkaar nooit te zijn tegengekomen gezien de taliban hen zouden oppakken als zij elkaar zouden tegenkomen maar vervolgde zij met te verklaren dat de taliban haar vader wel gezien hebben. Ook wanneer gevraagd werd of eerste verzoekende partij dus in al die jaren nooit taliban tegenkwam, verklaarde zij louter dat zij in het begin klein waren en nog geen problemen hadden met hen maar dat de taliban de laatste tijd naar haar vader kwamen en aan hem zeiden dat zijn zonen zouden worden meegenomen. Opnieuw is het bedenkelijk dat zij nooit met de taliban werden geconfronteerd terwijl eerste verzoekende partij wel verklaarde in de boomgaarden bij haar vader te zijn en zichzelf wel taliban tegenkwam. Eerste verzoekende partij vermeldde wel nog de namen van de districtsgouverneur M. M., M. H. en de veiligheidscommandant M. R.. Gevraagd naar de activiteiten van die laatste, kwam eerste verzoekende partij niet verder dan te verklaren dat hij de veiligheidscommandant was en dat zij geen andere informatie had omdat zij hem nooit gezien heeft. Gevraagd hoe het kwam dat eerste verzoekende partij hem nooit zag, verklaarde zij dat zij niet naar buiten mochten omdat zij problemen hadden. Gewezen op het feit dat eerste verzoekende partij heel haar leven in hetzelfde dorp gewoond heeft en de taliban daar altijd aan de macht waren en het bijgevolg vreemd is dat eerste verzoekende partij nooit iemand van de taliban zou zijn tegengekomen, verklaarde zij dat hij de taliban wel zag maar deze mensen niet omdat hij niet zomaar rondliep in het dorp. Die verklaring kan echter het ontbreken van doorleefde informatie omtrent belangrijke talibanfiguren in het dorp van eerste verzoekende partij niet verschonen, gelet op de jarenlange macht van de taliban in zijn regio. Toen eerste verzoekende partij werd gevraagd waar die veiligheidscommandant werkte, kon zij zelfs niet aangeven of deze in het districtshuis of elders aanwezig was. Ook tweede verzoekende partij vermeldde M. H. als verantwoordelijke van het dorp. Wanneer zij echter gevraagd werd wat dat werk inhield of wat zijn activiteiten waren, haalde zij enkel aan dat hij de verantwoordelijke van hun plaats was maar verklaarde zij verder niet te weten wat dat werk inhield. Dat is opnieuw opmerkelijk, gelet op het feit dat tweede verzoekende partij zelfs verklaarde dat het M. M. en M. H. waren door wie haar vader steeds benaderd werd met bedreigingen. Gelet op het feit dat verzoekende partijen in Afghanistan woonden tot Sarataan of juni-juli 2023 en eerste verzoekende partij bijgevolg reeds 22 jaar oud en zijn broer A. reeds minstens 19 jaar oud was op het ogenblik dat zij vertrokken, kan van hen verwacht worden over informatie te beschikken over het leven in de regio en de administratie van hun dorp en al zeker als zij verklaren met de taliban problemen te hebben, a fortiori met belangrijke talibanfiguren in de regio. Dat verzoekende partijen over dergelijke informatie niet beschikken, doet bijgevolg sterk twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van hun verklaringen wat betreft de problemen met de taliban in een regio waar zij danig aanwezig zouden zijn. Daarnaast verklaarde eerste verzoekende partij nog dat de zoon van haar paternale tante aangesloten was bij de taliban, genaamd D.. Gevraagd naar zijn activiteiten, kwam eerste verzoekende partij niet verder dan louter te verklaren dat hij een wapen in zijn hand had en rondliep met hen. Eerste verzoekende partij kon verder ook geen informatie geven over de periode wanneer hij is aangesloten bij de taliban. Ook tweede verzoekende partij kon geen informatie geven over wat D. precies bij de taliban deed en sinds wanneer hij daar was aangesloten. Opmerkelijk genoeg verklaarde eerste

verzoekende partij met hem nooit persoonlijke problemen te hebben gekend. Dat eerste verzoekende partij familie was van een talibanlid maar met hem nooit persoonlijke problemen kende, ondergraaft haar verklaring dat haar familie in het vizier van de taliban zou hebben gestaan;

vii) eerste verzoekende partij ook nog verklaarde dat de taliban nog langskwamen na haar vertrek en dat van tweede verzoekende partij en dat ze daarbij haar vader uitscholden en sloegen en er ook mee dreigden het huis in brand te steken. Eerste verzoekende partij verklaarde dat de taliban nog steeds op zoek waren naar haar twee broers die hier al sinds lange tijd in België waren en dat ze de twee andere zonen, de verzoekende partijen, zouden meenemen als ze hen niet zouden vinden. In die zin moet eerst worden opgemerkt dat hierboven reeds werd aangetoond dat het niet geloofwaardig, noch aannemelijk is dat de taliban ook na al die jaren nog steeds op zoek zijn naar S. M. en S.. Bovendien gevraagd hoe lang na hun vertrek dit gebeurde, zei eerste verzoekende partij het niet echt te weten. Ook toen haar gevraagd werd hoeveel dagen, weken of maanden dit was na hun vertrek, moest eerste verzoekende partij het antwoord schuldig blijven. Eerste verzoekende partij had het daarbij ook slechts over één keer maar haalde aan dat zij nadien geen contact meer gehad hebben met haar vader. Wanneer eerste verzoekende partij aan het einde van het interview opnieuw gevraagd werd te vertellen over wat er toen gebeurd was, kwam zij niet verder dan enkel te verklaren dat haar vader hen zei dat hij blij was dat zij vertrokken waren omdat de taliban hem geslagen hadden en vuile woorden hadden gezegd. Gevraagd of er verder nog iets is gezegd of gebeurd toen, zei eerste verzoekende partij dat haar vader hem enkel dat verteld had. Ook toen aan tweede verzoekende partij naar meer informatie gevraagd werd over dat incident, kwam zij niet verder dan louter te verklaren dat de taliban slechte woorden hebben gezegd, ze haar vader sloegen en bedreigden en ze nadien waren weggegaan. Gevraagd op welke manier ze hem bedreigd hebben, verklaarde zij louter dat de taliban haar gezegd hadden dat ze hun huis in brand zouden steken omdat zijn zonen niet meer daar zijn en ze hen ook niet levend zouden laten. Opnieuw dient het te worden opgemerkt dat zij over bijzonder weinig doorleefde informatie beschikken en hun verklaringen erg aan de oppervlakte blijven, hetgeen de geloofwaardigheid ervan verder aantast. Verzoekende partijen slagen er niet in concreet aan te tonen om welke reden de taliban vandaag de dag nog steeds alle moeite zouden doen om ook hen nog te zoeken en de vader te bedreigen, al die jaren na het vertrek van S. M. en S. in 2011. Bovendien verklaarde eerste verzoekende partij dat de taliban mensen meteen meenemen als ze verdacht worden. Dergelijk handelen stemt opnieuw niet overeen met hetgeen eerste verzoekende partij verklaart over het incident met haar vader. Eerste verzoekende partij slaagt er opnieuw niet in aan te tonen om welke reden de taliban telkens blijven bij waarschuwingen en bedreigingen in het geval van haar familie en haar familie al die jaren zou sparen, in tegenstelling tot de manier van handelen die door eerste verzoekende partij geschetst wordt bij andere dorpelingen. Dergelijk verschil in handelen, zonder dat eerste verzoekende partij er concreet in slaagt aan te tonen waarom, is onaannemelijk en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen;

viii) tot slot moet worden opgemerkt dat het feit dat haar twee broers, S. M. (...) en S. (...), zich hier in België bevinden en hier een verblijfsstatus hebben, geen impact heeft op de beoordeling van de persoonlijke nood aan internationale bescherming. Het dient te worden opgemerkt dat deze broers in 2012 de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend op basis van de toenmalige situatie in het district Tagab van de provincie Kapisa. Bovenstaande kan dan ook niets wijzigen aan de huidige beoordeling van het CGVS aangaande de aangehaalde vervolgingsfeiten ten opzichte van Afghanistan door verzoekende partijen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen er in voorliggend verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekende partijen volharden in hun vluchtmotieven en verklaringen op het CGVS doch brengen geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissingen die steun vinden in de beschikbare informatie en de door henzelf geschetste context en afgelegde verklaringen.

Waar verzoekende partijen hun jonge leeftijd ten tijde van de problemen van hun oudere broers en de lange tijdsverloop tussen deze problemen en hun persoonlijk onderhoud benadrukken, kunnen ze hiermee geenszins hun gebrekkige, inconsistente en (onderling) tegenstrijdige verklaringen verschonen. Immers wijst de Raad erop dat van verzoekers om internationale bescherming, ook wanneer deze jong zijn en ondanks de lange tijdsverloop, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente, eenduidige en nauwkeurige verklaringen kunnen afleggen over kernelementen van hun vrees, in casu de vermeende problemen van hun oudere broers met de taliban, te meer zij destijds overigens reeds meerderjarig waren

Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat verwerende partij zich louter gefocust heeft op het feit dat hun broers in het verleden niet geloofd werden, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissingen daarentegen blijkt dat verwerende partij zich niet beperkt heeft tot de loutere verwijzing naar het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas in hoofde van de broers van verzoekende partijen maar er in de bestreden beslissingen ook uitdrukkelijk gemotiveerd werd omtrent het persoonlijke vluchtrelaas van verzoekende partijen met de taliban die niet kunnen overtuigen omwille van diverse onaannemelijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden in hun verklaringen. Verzoekende partijen slagen er bijgevolg niet in om in concreto aan te tonen dat verwerende partij geen rekening gehouden zou hebben met hun individuele omstandigheden en verklaringen bij het nemen van de bestreden beslissingen. De Raad oordeelt dat de commissaris-generaal wel degelijk op omstandige wijze de voorliggende verzoeken om internationale bescherming beoordeeld heeft op de eigen merites.

De Raad meent dat de door verzoekende partijen neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen. De Raad meent bijgevolg dat verzoekende partijen dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

2.2.4.2. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op de vrees van verzoekende partijen wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland

werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 53-55; “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “Afghanistan: targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoekende partijen toe concreet aan te tonen dat zij zijn verwesterd dan wel als verwesterd zullen worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekende partijen om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoekende partijen, het gedrag van verzoekende partijen, de zichtbaarheid van verzoekende partijen en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar bestreden beslissingen verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100; EUAA Country guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 57-61).

Verzoekende partijen slagen er met hun betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissingen aangaande hun vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoekende partijen beweren weliswaar dat zij zijn verwesterd is, doch zij laten na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Uit de loutere verwijzing naar hun verblijf van een jaar in België en het betoog dat zij volledig geïntegreerd zijn en enkel nog de westerse waarden delen, kan niet afdoende worden afgeleid dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zullen worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij daarom in die zin een risico lopen om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer eerste verzoekende partij tot zijn 22 jaar en tweede verzoekende partij tot zijn 20 jaar in Afghanistan hebben verbleven, alwaar zij ongeveer vijf/zes jaar naar de madrassa zijn gegaan (Verklaring DVZ van eerste verzoekende partij van 9 oktober 2023, p. 6; persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij van 31 januari 2024, p. 4; Verklaring DVZ van tweede verzoekende partij van 9 oktober 2023, p. 6-7; persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij van 31 januari 2024, p. 4), waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan gevormd waren naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen totaal vervreemd zouden zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zouden kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat hoewel verzoekende partijen verklaarden dat zij geen contact meer hebben met hun ouders, zij hiermee evenwel niet aantonen dat zij bij terugkeer niet meer kunnen rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar zij eerder aangaven dat hun ouders en vier zussen nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ eerste verzoekende partij, p. 7, p. 9; Verklaring DVZ tweede verzoekende partij, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 4-5; persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 5).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoekende partijen zich nog steeds bedienen van een tolk Pashtou en verklaren soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ van eerste verzoekende partij, p. 6; Verklaring DVZ van tweede verzoekende partij, p. 6; persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 4; persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 5).

Waar verzoekende partijen wijzen op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op hun persoonlijke situatie te betrekken, blijven verzoekende

partijen daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag hebben gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op de individuele omstandigheden van verzoekende partijen kan in casu niet aangenomen worden dat zij dienen te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen; zij tonen niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zullen terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat hoewel verzoekende partijen verklaarden dat zij geen contact meer hebben met hun ouders, zij hiermee evenwel niet aantonen dat zij bij terugkeer niet meer kunnen rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar zij eerder aangaven dat hun ouders en vier zussen nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ eerste verzoekende partij van 9 oktober 2023, p. 7, p. 9; Verklaring DVZ tweede verzoekende partij van 9 oktober 2023, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij van 31 januari 2024, p. 4- 5; persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij van 31 januari 2024, p. 5). Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekende partijen verklaarden dat hun vader hun reisweg regelde en zij eigen gronden hebben in Afghanistan (Verklaring DVZ eerste verzoekende partij, p. 11; Verklaring DVZ van tweede verzoekende partij, p. 11; persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 4; persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 4).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partijen naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een

internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevinden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen neemt aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel

minder actief dan in 2022". (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5)

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 7).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen.

De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA Country Guidance Afghanistan, mei 2024, p. 113; COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 2 februari 2024, p. 4).

In diezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door

Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten (*'Explosive remnants'*) in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In diezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken. In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de aanslag op. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6)

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoekende partijen zijn afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Kapisa geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoekende partijen brengen in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoekende partijen verwijzen naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekende partijen niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde tonen verzoekende partijen niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij in de bestreden beslissingen van 31 mei 2024 heeft verwezen naar geactualiseerde landeninformatie. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoekende partijen, dat doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Waar verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. De Raad stipt aan dat verzoekende partijen tijdens

het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kregen de vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij hebben zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. De uiteenzetting van verzoekende partijen laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU